

[Rager.]

og det er jo en ret naturlig ting, at man, efterhånden som posttaksterne stiger, lader flere og flere breve uddele af denne inkasator. Men hvor er det, han deler ud? Ja, det er inde i bykærnen, og det er til dem, der bor i stuen og på 1. sal, hvorimod postvæsenet nok skal få lov til at beholde alt det, der ligger ude omkring og på 4. og 5. sal. Det kunne jo være, at det netop vil vise sig, at dette ikke giver de indtægter, som man venter. Det har man formentlig ikke overvejet tilstrækkeligt; i hvert fald ser jeg ingen tal desangående.

Jeg stiller mig ikke afvisende med hensyn til at deltage i de almindelige sparebestræbelser, selv ikke, når sparebestræbelserne udføres på den lidt tvivlsomme, men dog acceptable måde, at man skaffer indtægter. Derfor vil det være forkert af mig, når jeg nu har reklameret over dette, ikke at rette et par ord til ministeren, som han kan tage op til overvejelse, om, hvor der inden for postvæsenet kan skaffes nogle penge. Jeg ved ikke, hvad det ville indbringe, hvis man forhøjede landsportoene med 1 eller 2 øre. Det vil ikke give anledning til vanskeligheder; da det er frimærker, der skal sættes på, så betyder urunde tal ingenting, dem har man mange af i forvejen. Men ville 1 eller 2 øre på landsportoene ikke give det samme?

Så er der en anden ting. Fra gammel tid har man ment, at tryksager skulle forsendes særlig billigt. Jeg tror imidlertid, at de fleste af os efterhånden er overdænget med tryksager, der går direkte fra posten i papirkurven. Jeg synes, det ville være en udmærket spareforanstaltning at sætte tryksagsportoene op; den må for min skyld gerne blive lige så høj som lokal- eller landsportoene; jo færre tryksager af den påtrængende art, man overvældes med, des heldigere. Man kan udmærket reklamere gennem aviserne, man behøver ikke at udsende så mange tryksager.

Man vil af de bemærkninger, jeg har tilføjet mig at fremsætte, forstå, at jeg må stemme for det af et mindretal stillede ændringsforslag under nr. 1, og at jeg må stemme imod det af ministeren for offentlige arbejder stillede og af et flertal tiltrådte ændringsforslag angående lokalportoene. Jeg kan med det samme sige, at hvis dette

ændringsforslag vedtages, vil jeg ved den endelige afstemning stemme imod lovforslaget.

Til slut gentager jeg mit spørgsmål om, hvorvidt udvalgets formand, det ærede medlem hr. Holger Eriksen — som jeg ser nu er kommet til stede — har informeret udvalget om overborgmesterens henvendelse?

(Kort bemærkning).

Holger Eriksen: Jeg beklager, at jeg ikke var til stede, da det ærede medlem begyndte sin tale; jeg har været til møde i lønningsrådet. Jeg har forstået, at det ærede medlem foruden at stille andre spørgsmål har spurgt mig, hvorfor en henvendelse fra overborgmester Munk ikke er taget med i betænkningen.

Jeg kan dertil svare, at vi har behandlet denne sag meget længe, både i forrige og i indeværende samling. Overborgmester Munk rettede en telefonisk henvendelse til mig. Vi snakkede om tingene, og efter min bedste overbevisning har jeg også meddelt udvalget, at der var foretaget en sådan henvendelse; men da den skete i forrige samling — vi holdt jo møde i september måned — var der ikke nogen som helst anledning til at tage den med i betænkningen, idet vi jo ikke kan skrive om de henvendelser, vi har modtaget på et tidspunkt, hvor det pågældende udvalg ikke eksisterede.

(Kort bemærkning).

Rager: Det lader ikke til, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen som formand for udvalget er rigtig klar over, hvad der sker hvornår, for jeg kan oplyse det ærede medlem om, at overborgmester Munks henvendelse — som jeg for øvrigt af hans udtalelser havde forstået var personlig, ikke telefonisk — har fundet sted i dagene umiddelbart efter den 9. november i fjor. Dette turde være i denne samling. Borgerrepræsentationens skrivelse til overborgmesteren var af 9. november, og overborgmesteren henvendte sig få dage senere — efter de af ham fremsatte udtalelser — til udvalgets formand, så det er i denne samling, det ærede medlem hr. Holger Eriksen har modtaget henvendelsen. Nu forstår jeg, at det ærede medlem indrømmer, at det er en fejl, at den ikke er med i betænkningen, for han